Zbirka odločb sodne prakse

SPLOŠNO SODIŠČE (deveti razširjeni senat)

z dne 15. septembra 2016*

„Skupna zunanja in varnostna politika — Omejevalni ukrepi zaradi razmer v Ukrajini — Zamrznitev sredstev — Seznam oseb, subjektov in organov, za katere velja zamrznitev sredstev in gospodarskih virov — Vključitev imena tožeče stranke — Pravica do obrambe — Obveznost obrazložitve — Pravna podlaga — Pravica do učinkovitega sodnega varstva — Nespoštovanje meril za vpis na seznam — Očitna napaka pri presoji — Lastninska pravica — Pravica do dobrega imena“

V zadevi T-340/14,

Andrij Kljujev, stanujoč v Donecku (Ukrajina), ki ga zastopajo B. Kennelly, J. Pobjoy, barristers, R. Gherson in T. Garner, solicitors,

tožeča stranka,

proti

Svetu Evropske unije, ki ga zastopata Á. de Elera-San Miguel Hurtado in J.-P. Hix, agenta,

tožena stranka,

ob intervenciji

Evropske komisije, ki jo zastopata D. Gauci in T. Scharf, agenta,

intervenientka,

zaradi predloga na podlagi člena 263 PDEU za razglasitev ničnosti, prvič, Sklepa Sveta 2014/119/SZVP z dne 5. marca 2014 o omejevalnih ukrepih proti določenim osebam, subjektom in organom zaradi razmer v Ukrajini (UL 2014, L 66, str. 26) in Uredbe Sveta (EU) št. 208/2014 z dne 5. marca 2014 o omejevalnih ukrepih proti določenim osebam, subjektom in organom zaradi razmer v Ukrajini (UL 2014, L 66, str. 1), ter drugič, Sklepa Sveta (SZVP) 2015/364 z dne 5. marca 2015 o spremembi Sklepa 2014/119 (UL 2015, L 62, str. 25) in Izvedbene uredbe Sveta (EU) 2015/357 z dne 5. marca 2015 o izvajanju Uredbe (EU) št. 208/2014 (UL 2015, L 62, str. 1) v delu, v katerem je bilo ime tožeče stranke vpisano ali ohranjeno na seznamu oseb, subjektov in organov, za katere veljajo ti omejevalni ukrepi, in, podredno, predlog za ugotovitev, da se za tožečo stranko člen 1(1) Sklepa 2014/119, kakor je bil spremenjen s Sklepom Sveta (SZVP) 2015/143 z dne 29. januarja 2015 (UL 2015, L 24, str. 16), in člen 3(1) Uredbe št. 208/2014, kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (EU) 2015/138 z dne 29. januarja 2015 (UL 2015, L 24, str. 1), ne uporabljata.

* Jezik postopka: angleščina.

SPLOŠNO SODIŠČE (deveti razširjeni senat)

v sestavi G. Berardis (poročevalec), predsednik, O. Czúcz, sodnik, I. Pelikánová, sodnica, A. Popescu in E. Buttigieg, sodnika,

sodna tajnica: G. Predonzani, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 27. aprila 2016,

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Tožeča stranka, Andrij Kljujev, je nekdanji vodja kabineta ukrajinskega predsednika.

2 Obravnavani primer spada v okvir omejevalnih ukrepov, sprejetih zaradi razmer v Ukrajini po zatrtju demonstracij na trgu neodvisnosti v Kijevu (Ukrajina) februarja 2014.

3 Svet Evropske unije je 5. marca 2014 na podlagi člena 29 PEU sprejel Sklep 2014/119/SZVP o omejevalnih ukrepih proti določenim osebam, subjektom in organom zaradi razmer v Ukrajini (UL 2014, L 66, str. 26). Svet je istega dne na podlagi člena 215(2) PDEU sprejel Uredbo (EU) št. 208/2014 o omejevalnih ukrepih proti določenim osebam, subjektom in organom zaradi razmer v Ukrajini (UL 2014, L 66, str. 1).

4 V uvodni izjavi 2 Sklepa 2014/119 je navedeno:

„Svet je 3. marca 2014 sklenil, da se omejevalni ukrepi osredotočijo na zamrznitev in povrnitev sredstev od oseb, ki so bile opredeljene kot odgovorne za odtujitev ukrajinskih državnih sredstev in oseb, odgovornih za kršitve človekovih pravic, z namenom ureditve [utrditve] in podpore pravni državi in spoštovanju človekovih pravic v Ukrajini.“

5 Člen 1(1) in (2) Sklepa 2014/119 določa:

„1. Zamrznejo se vsa sredstva in gospodarski viri, ki pripadajo, so v njihovi lasti, z njimi razpolagajo ali so pod nadzorom oseb, ki so bile opredeljene kot odgovorne za odtujitev ukrajinskih državnih sredstev in oseb, odgovornih za kršitve človekovih pravic, in fizičnim ali pravnim osebam, subjektom ali organom, ki so z njimi povezani, kot so navedeni v Prilogi.

2. Fizičnim ali pravnim osebam, subjektom ali organom s seznama v Prilogi se ne dajo neposredno ali posredno na razpolago ali v njihovo korist nobena sredstva ali gospodarski viri.“

6 Podrobna pravila te zamrznitve sredstev so določena v preostalih odstavkih tega člena.

7 V skladu s Sklepom 2014/119 Uredba št. 208/2014 nalaga sprejetje ukrepov zamrznitve sredstev in podrobna pravila te zamrznitve v bistvu enako kot navedeni Sklep.

8 Imena oseb, na katere se nanašata Sklep 2014/119 in Uredba št. 208/2014 (v nadaljevanju: skupaj: akta iz marca 2014), so na seznamu, ki je enak v Prilogi k Sklepu 2014/119 in v Prilogi I k Uredbi št. 208/2014 (v nadaljevanju: seznam), in ki med drugim vsebuje obrazložitev njihovega vpisa.

9 Ime tožeče stranke je bilo vpisano na seznam s podatkom o identiteti „nekdanji vodja kabineta predsednika Ukrajine“ in s to obrazložitvijo:

„Oseba, zoper katero v Ukrajini teče kazenski postopek zaradi preiskave zločinov [kaznivih dejanj] v zvezi s poneverbo [odtujitvijo] ukrajinskih državnih sredstev in nezakonitega prenosa teh sredstev izven Ukrajine.“

10 Svet je 6. marca 2014 v *Uradnem listu Evropske unije* objavil Obvestilo osebam, za katere veljajo omejevalni ukrepi, določeni v aktih iz marca 2014 (UL 2014, C 66, str. 1). V tem obvestilu je navedeno, da lahko „[z]adevne osebe […] [Svetu pošljejo] zahtevek za ponovno preučitev odločitve o njihovi uvrstitvi na [seznam] skupaj z dokazili“.

11 Tožeča stranka je v okviru dvostranske pisne komunikacije z dopisi v letu 2014 izpodbijala utemeljenost vpisa njenega imena na seznam in od Sveta zahtevala ponovno preučitev. Zaprosila je tudi za dostop do podatkov in dokazov, na katerih temelji navedeni vpis.

12 Svet je odgovoril na zahtevo tožeče stranke za ponovno preučitev. Vztrajal je, da so po njegovem mnenju omejevalni ukrepi proti tožeči stranki še vedno utemeljeni iz razlogov, navedenih v obrazložitvi aktov iz marca 2014. Svet je tožeči stranki v zvezi z njeno prošnjo za dostop do spisa posredoval več dokumentov iz svojega spisa, med katerimi so bili dokumenti ukrajinskih oblasti z dne 3. marca 2014 (v nadaljevanju: dopis z dne 3. marca 2014), z dne 8. julija 2014 in z dne 10. oktobra 2014 (v nadaljevanju: dopis z dne 10. oktobra 2014).

13 Svet je 29. januarja 2015 sprejel Sklep (SZVP) 2015/143 o spremembi Sklepa 2014/119 (UL 2015, L 24, str. 16) in Uredbo (EU) 2015/138 o spremembi Uredbe (EU) št. 208/2014 (UL 2015, L 24, str. 1) (v nadaljevanju skupaj: akta iz januarja 2015).

14 Sklep 2015/143 je z veljavnostjo od 31. januarja 2015 natančneje določil merila za določitev oseb, na katere se nanaša zamrznitev sredstev. Natančneje, člen 1(1) Sklepa 2014/119 je bil nadomeščen s tem besedilom:

„1. Zamrznejo se vsa sredstva in gospodarski viri, ki pripadajo, so v njihovi lasti, z njimi razpolagajo ali so pod nadzorom oseb, ki so bile opredeljene kot odgovorne za odtujitev ukrajinskih državnih sredstev, in oseb, odgovornih za kršitve človekovih pravic, in fizičnim ali pravnim osebam, subjektom ali organom, ki so z njimi povezani, kot so navedeni v Prilogi.

Za namene tega sklepa osebe, ki so bile opredeljene kot odgovorne za odtujitev ukrajinskih državnih sredstev, vključujejo osebe, proti katerim ukrajinske oblasti vodijo preiskavo:

(a) glede odtujitve ukrajinskih javnih sredstev ali drugega premoženja ali vpletenosti v to odtujitev; ali

(b) glede zlorabe položaja javnega funkcionarja z namenom pridobitve neupravičene koristi zanj ali za tretjo osebo, kar je povzročilo izgubo ukrajinskih javnih sredstev ali drugega premoženja, ali vpletenost v to zlorabo.“

15 Z Uredbo 2015/138 je bila spremenjena Uredba št. 208/2014 v skladu s Sklepom 2015/143.

16 Svet je z dopisom z dne 2. februarja 2015 obvestil tožečo stranko, da namerava ohraniti omejevalne ukrepe proti njej, ji posredoval dokument ukrajinskih oblasti z dne 30. decembra 2014 (v nadaljevanju: dopis z dne 30. decembra 2014) in jo obvestil o možnosti, da predloži pripombe. Tožeča stranka je z dopisom z dne 17. februarja 2015 pozvala Svet, naj ponovno obravnava njen položaj in ji posreduje druge morebitne elemente, ki naj bi utemeljevali njegovo stališče.

17 Svet je 5. marca 2015 sprejel Sklep (SZVP) 2015/364 o spremembi Sklepa 2014/119 (UL 2015, L 62, str. 25) in Izvedbeno uredbo (EU) 2015/357 o izvajanju Uredbe št. 208/2014 (UL 2015, L 62, str. 1) (v nadaljevanju skupaj: akta iz marca 2015).

18 S Sklepom 2015/364 je bil spremenjen člen 5 Sklepa 2014/119, pri čemer so bili omejevalni ukrepi, ki se nanašajo na tožečo stranko, podaljšani do 6. marca 2016. Posledično je bil s Sklepom 2015/364 in Izvedbeno uredbo 2015/357 nadomeščen seznam.

19 Po teh spremembah je bilo ime tožeče stranke ohranjeno na seznamu s podatkom o identiteti „nekdanji vodja kabineta predsednika Ukrajine“ in to novo obrazložitvijo:

„Oseba, zoper katero ukrajinski organi vodijo kazenski postopek zaradi odtujitve javnih sredstev ali drugega premoženja ter v zvezi z zlorabo položaja javnega funkcionarja z namenom pridobitve neupravičene koristi zase ali za tretjo osebo, kar je povzročilo izgubo ukrajinskih javnih sredstev ali drugega premoženja.“

20 Sklep 2014/119 in Uredba št. 208/2014 sta bila nazadnje spremenjena s Sklepom Sveta (SZVP) 2016/318 z dne 4. marca 2016 o spremembi Sklepa 2014/119 (UL 2016, L 60, str. 76) oziroma z Izvedbeno uredbo Sveta (EU) 2016/311 z dne 4. marca 2016 o izvajanju Uredbe št. 208/2014 (UL 2016, L 60, str. 1).

21 S Sklepom 2016/318 je bil spremenjen člen 5 Sklepa 2014/119, pri čemer so bili omejevalni ukrepi, ki se nanašajo na tožečo stranko, podaljšani do 6. marca 2017.

Postopek in predlogi strank

22 Tožeča stranka je 15. maja 2014 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.

23 Svet je 12. avgusta 2014 vložil odgovor na tožbo. Isti dan je vložil predlog za zaupno obravnavanje, s katerim je želel doseči, da se vsebina nekaterih dokumentov ne navede med dokumenti te zadeve, ki so dostopni javnosti.

24 Evropska komisija je 18. septembra 2014 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za intervencijo v tem postopku v podporo predlogom Sveta. Predsednik devetega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 6. novembra 2014 dovolil to intervencijo. Komisija se je s pisanjem, ki ga je vložila 17. decembra 2014, odpovedala vložitvi intervencijske vloge.

25 Ukrajina je 30. septembra 2014 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za intervencijo v tem postopku v podporo predlogom Sveta. Z dopisom, vloženim v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 24. decembra 2014, je Splošno sodišče obvestila, da ne bo intervenirala. Predsednik devetega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 11. marca 2015 odredil izbris Ukrajine kot intervenientke.

26 Tožeča stranka je 31. oktobra 2014 vložila repliko, Svet pa 18. decembra 2014 dupliko. Isti dan je Svet vložil predlog za zaupno obravnavanje, s katerim je želel doseči, da se vsebina nekaterih prilog ne navede v dokumentih te zadeve, ki so dostopni javnosti.

27 Tožeča stranka je s pisanjem, vloženim v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 15. maja 2015, prilagodila svoje predloge, tako da ti zajemajo tudi razglasitev ničnosti Sklepa 2015/364 in Izvedbene uredbe 2015/357 v delu, v katerem se nanašata na njo. Svet je stališče vložil v roku, ki mu je bil določen. Svet je 14. septembra 2015 vložil tudi predlog za zaupno obravnavanje, s katerim je želel doseči, da se vsebina nekaterih prilog ne navede v dokumentih te zadeve, ki so dostopni javnosti.

28 Splošno sodišče je na predlog devetega senata na podlagi člena 28 Poslovnika Splošnega sodišča odločilo, da zadevo dodeli razširjenemu senatu.

29 Na predlog sodnika poročevalca je Splošno sodišče (deveti razširjeni senat) odločilo, da začne ustni del postopka.

30 Stranke so na obravnavi 27. aprila 2016 podale ustne navedbe in odgovorile na vprašanja Splošnega sodišča.

31 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga:

— naj, prvič, Sklep 2014/119 in Uredbo št. 208/2014, ter drugič, Sklep 2015/364 in Izvedbeno uredbo 2015/357 razglasi za nične v delu, v katerem se nanašajo na njo;

— naj, podredno, ugotovi, da se zanjo člen 1(1) Sklepa 2014/119, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2015/143, in člen 3(1) Uredbe št. 208/2014, kakor je bila spremenjena z Uredbo 2015/138, ne uporabljata,

— naj Svetu naloži plačilo stroškov.

32 Svet ob podpori Komisije Splošnemu sodišču predlaga:

— naj tožbo zavrne;

— naj, podredno, v primeru razglasitve delne ničnosti aktov iz marca 2014, odredi ohranitev učinkov Sklepa 2014/119 v razmerju do tožeče stranke do začetka učinkovanja razglasitve delne ničnosti Uredbe št. 208/2014 in v primeru razglasitve delne ničnosti aktov iz marca 2015, odredi ohranitev učinkov Sklepa 2014/119, kakor je bil spremenjen, v razmerju do tožeče stranke do začetka učinkovanja razglasitve delne ničnosti Uredbe št. 208/2014, kakor je bila spremenjena z Izvedbeno uredbo 2015/357;

— naj tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

Predlog za razglasitev ničnosti aktov iz marca 2014 v njuni prvotni različici v delu, v katerem se nanašata na tožečo stranko

33 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe za razglasitev ničnosti aktov iz marca 2014 v njuni prvotni različici navaja šest razlogov. Prvi se nanaša na neobstoj pravne podlage. Drugi se nanaša na kršitev pravice do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva. Tretji se nanaša na pomanjkljivo obrazložitev. Četrti se nanaša na kršitev lastninske pravice in pravice do dobrega imena. Peti se nanaša na napačno ugotovitev dejanskega stanja in očitno napako pri presoji. Šesti se nanaša na neobstoj dokazov.

34 V petem in šestem tožbenem razlogu, ki ju je treba preizkusiti najprej, tožeča stranka v bistvu trdi, da odločitev, da se zanjo uporabijo omejevalni ukrepi, ne temelji na dovolj trdni dejanski podlagi, zaradi česar je Svet storil očitno napako pri presoji.

35 Svet navaja, da je v dopisu z dne 3. marca 2014 navedeno, da v zvezi z udeležbo tožeče stranke pri odtujitvi javnih sredstev velike vrednosti in njihovim kasnejšim nezakonitim prenosom izven ukrajinskega ozemlja poteka preiskava, kar naj bi ustrezalo obrazložitvi aktov iz marca 2014. Poleg

tega naj bi dokument z dne 8. julija 2014 (glej točko 12 zgoraj) potrjeval, da je bila v Ukrajini v zvezi s tožečo stranko, ki je osumljena, med drugim, odtujitve velikih zneskov javnih sredstev, uvedena predhodna preiskava.

36 Opozoriti je treba, da ima Svet sicer široko polje proste presoje glede splošnih meril, ki se upoštevajo za namene sprejetja omejevalnih ukrepov, vendar učinkovitost sodnega nadzora, ki ga zagotavlja člen 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, zahteva, da se sodišče Evropske unije v okviru nadzora zakonitosti razlogov, na katerih temelji odločitev o vpisu ali ohranitvi imena določene osebe na seznamu oseb, na katere se nanašajo omejevalni ukrepi, prepriča, da ta odločitev, ki je za to osebo posamični akt, temelji na dovolj trdni dejanski podlagi. To pomeni, da je treba preveriti dejstva, ki so navedena v obrazložitvenem memorandumu, na katerem temelji navedena odločitev, tako da sodni nadzor ni omejen na presojo abstraktne verjetnosti navedenih razlogov, temveč se nanaša na vprašanje, ali so ti razlogi – oziroma vsaj eden od njih, za katerega se šteje, da zadostuje za utemeljitev te odločitve – utemeljeni dovolj jasno in konkretno (glej v tem smislu sodbo z dne 21. aprila 2015, Anbouba/Svet, C-605/13 P, EU:C:2015:248, točki 41 in 45 ter navedena sodna praksa).

37 V obravnavanem primeru merilo iz člena 1(1) Sklepa 2014/119 določa, da se sprejmejo omejevalni ukrepi proti osebam, ki so bile opredeljene kot odgovorne za dejanja odtujitve javnih sredstev. Poleg tega je iz uvodne izjave 2 navedenega sklepa razvidno, da je Svet te ukrepe sprejel „z namenom ureditve [utrditve] in podpore pravni državi […] v Ukrajini“.

38 Ime tožeče stranke je bilo vpisano na seznam, ker je bila to „[o]seba, zoper katero v Ukrajini teče kazenski postopek zaradi preiskave zločinov [kaznivih dejanj] v zvezi s poneverbo [z odtujitvijo] ukrajinskih državnih sredstev in nezakonitega prenosa teh sredstev izven Ukrajine“.

39 Kot razlog za vpis tožeče stranke na seznam se Svet sklicuje na dopis z dne 3. marca 2014. V prvem delu tega dopisa je pojasnjeno, da so „ukrajinski organi pregona“ začeli vrsto kazenskih postopkov za preiskavo kaznivih dejanj, ki so jih storili nekdanji visoki funkcionarji, med katerimi je tudi tožeča stranka. V nadaljevanju tega dopisa je nato na splošno pojasnjeno, da je preiskava „omogočila, da se dokaže odtujitev javnih sredstev v velikih zneskih in nezakoniti prenos teh sredstev izven ozemlja Ukrajine“.

40 Ni sporno, da je bila tožeča stranka le na podlagi tega opredeljena „kot odgovorn[a] za odtujitev ukrajinskih državnih sredstev“ v smislu člena 1(1) Sklepa 2014/119. Dopis z dne 3. marca 2014 je namreč med dokazi, ki jih je Svet predložil v tem postopku, edini, ki je iz obdobja pred sprejetjem aktov iz marca 2014, zaradi česar je treba zakonitost navedenih aktov presoditi le glede na ta dokaz.

41 Ugotoviti je treba, da navedeni dopis, čeprav ga je izdal visok pravosodni organ tretje države, vsebuje le splošno in nejasno trditev, ki povezuje ime tožeče stranke, poleg imen drugih nekdanjih visokih funkcionarjev, s preiskavo, v kateri naj bi se v bistvu ugotovile okoliščine odtujitve javnih sredstev. Dopis ne vsebuje nobenih pojasnil o dokazovanju dejanj, ki so se takrat preverjala v preiskavi ukrajinskih organov, in še toliko manj pojasnil o – čeprav domnevni – osebni odgovornosti tožeče stranke za ta dejanja (glej v tem smislu sodbo z dne 28. januarja 2016, Azarov/Svet, T-332/14, neobjavljena, EU:T:2016:48, točka 46; glej tudi po analogiji sodbo z dne 26. oktobra 2015, Portnov/Svet, T-290/14, EU:T:2015:806, točki 43 in 44).

42 Poudariti je treba še, da nasprotno kot v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet (T-256/11, EU:T:2014:93, točke od 57 do 61), po pritožbi potrjena s sodbo z dne 5. marca 2015, Ezz in drugi/Svet (C-220/14 P, EU:C:2015:147), na katero se sklicuje Svet, v tem primeru Svet ni imel informacij v zvezi z dejanji ali ravnanji, ki jih ukrajinski organi očitajo posebej tožeči stranki, poleg tega pa dopis z dne 3. marca 2014, tudi če se presoja glede na kontekst, v katerega je umeščen, ne pomeni dovolj trdne dejanske podlage v smislu sodne prakse, navedene

zgoraj v točki 36, za vpis imena tožeče stranke na seznam iz razloga, da je bila opredeljena „kot odgovorna“ za odtujitev javnih sredstev (glej v tem smislu sodbo z dne 26. oktobra 2015, Portnov/Svet, T-290/14, EU:T:2015:806, točke od 46 do 48).

43 Ne glede na fazo postopka, ki naj bi potekal proti tožeči stranki, Svet ne bi smel sprejeti omejevalnih ukrepov proti njej, ne da bi bil seznanjen z dejanji odtujitve javnih sredstev, ki so jih posebej njej očitali ukrajinski organi. Svet bi namreč smel le ob seznanjenosti s temi dejanji ugotoviti, da jih je po eni strani mogoče opredeliti kot odtujitev javnih sredstev in da lahko po drugi ogrozijo pravno državo v Ukrajini, katere utrditev in podpora je, kot je opozorjeno zgoraj v točki 37, cilj sprejetja zadevnih omejevalnih ukrepov (sodbi z dne 28. januarja 2016, Klyuyev/Svet, T-341/14, EU:T:2016:47, točka 50, in 28. januarja 2016, Azarov/Svet, T-331/14, EU:T:2016:49, točka 55).

44 Poleg tega mora pristojni organ Unije v primeru izpodbijanja dokazati utemeljenost razlogov, navedenih proti zadevni osebi, ne pa da bi morala zadnjenavedena predložiti negativni dokaz, in sicer o neutemeljenosti navedenih razlogov (sodbi z dne 18. julija 2013, Komisija in drugi/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točki 120 in 121, in z dne 28. novembra 2013, Svet/Fulmen in Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, točki 65 in 66).

45 Ob upoštevanju navedenega je treba ugotoviti, da vpis imena tožeče stranke na seznam ne temelji na dejanski podlagi, ki bi zadostovala za zagotovitev spoštovanja meril za določanje oseb, na katere se nanašajo zadevni omejevalni ukrepi, določeni s Sklepom 2014/119.

46 Poleg tega je treba ugotoviti, da je ta nezakonitost trajala do začetka veljavnosti aktov iz marca 2015, ki sta nadomestila seznam in spremenila razlog za vpis tožeče stranke.

47 Ob upoštevanju te ugotovitve ni treba odločati o predlogu tožeče stranke, naj se vpis njenega imena z aktoma iz marca 2014 razglasi za nezakonit od 31. januarja 2015 do 6. marca 2015, torej od začetka veljavnosti aktov iz januarja 2015 do začetka veljavnosti aktov iz marca 2015. Glede na razglasitev ničnosti aktov iz marca 2014 v delu, v katerem se nanašata na tožečo stranko, se namreč šteje, da proti njej v tem obdobju niso bili določeni omejevalni ukrepi.

48 Petemu in šestemu tožbenemu razlogu skupaj je treba zato ugoditi in Sklep 2014/119 v prvotni različici razglasiti za ničen v delu, v katerem se nanaša na tožečo stranko, ne da bi bilo treba odločati o preostalih tožbenih razlogih.

49 Zaradi razglasitve ničnosti Sklepa 2014/119 je treba tudi Uredbo št. 208/2014 v prvotni različici razglasiti za nično v delu, v katerem se nanaša na tožečo stranko, saj se zanjo v skladu s členom 215(2) PDEU zahteva sprejetje sklepa v skladu s poglavjem 2 naslova V Pogodbe EU.

Predlog za razglasitev ničnosti aktov iz marca 2014, kakor sta bila spremenjena z akti iz januarja 2015 in marca 2015, v delu, v katerem se nanašata na tožečo stranko

50 Tožeča stranka je v vlogi za prilagoditev predlagala razširitev obsega tožbe, da bi ta zajemala razglasitev ničnosti aktov iz marca 2015 v delu, v katerem se nanašajo nanjo.

51 Tožeča stranka v utemeljitev predloga za razglasitev ničnosti aktov iz marca 2014, kakor sta bila spremenjena z akti iz januarja 2015 in marca 2015, navaja sedem tožbenih razlogov. Prvi se nanaša na neobstoj pravne podlage. Drugi se nanaša na kršitev meril za vpis. Tretji se nanaša na kršitev pravice do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva. Četrti se nanaša na pomanjkljivo obrazložitev. Peti se nanaša na kršitev lastninske pravice in pravice do dobrega imena. Šesti se nanaša na očitno napako pri presoji in sedmi na nezakonitost meril za vpis.

52 Na prvem mestu je treba preučiti tretji tožbeni razlog, na drugem mestu četrti tožbeni razlog, na tretjem mestu skupaj prvi in sedmi tožbeni razlog, na četrtem mestu skupaj drugi in šesti tožbeni razlog in, nazadnje, peti tožbeni razlog.

Tretji tožbeni razlog: kršitev pravice do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva

53 Tožeča stranka v tretjem tožbenem razlogu navaja, da sta bili kršeni njena pravica do obrambe in njena pravica do učinkovitega sodnega varstva, ker Svet, prvič, ni predložil dokazov in informacij, s katerimi bi utemeljil vpis, in drugič, ni skrbno in nepristransko preučil razlogov za njen vpis z vidika argumentov, ki jih je tožeča stranka navedla v dopisu z dne 17. februarja 2015.

54 Svet ob podpori Komisije prereka trditve tožeče stranke.

55 Najprej je treba opozoriti, da pravica do obrambe, ki je določena v členu 41(2)(a) Listine o temeljnih pravicah, ki ji Pogodba EU priznava enako pravno veljavnost kot Pogodbama, zajema pravico do izjave in pravico do vpogleda v spis, pravica do učinkovitega sodnega varstva, ki je določena v členu 47 navedene listine, pa zahteva, da mora biti zadevni osebi omogočeno, da se seznani z razlogi, na katerih temelji odločba, ki je bila sprejeta v zvezi z njo (glej v tem smislu sodbo z dne 18. julija 2013, Komisija in drugi/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točke od 98 do 100).

56 Zato mora Svet pri sprejetju sklepa, da se vpis imena osebe, subjekta ali organa ohrani na seznamu oseb, subjektov ali organov, za katere veljajo omejevalni ukrepi, spoštovati pravico te osebe, subjekta ali organa do predhodne izjave, če v sklep o ohranitvi vpisa na seznamu v zvezi z njim vključi nove elemente, to je elemente, ki jih prvotni sklep o vpisu na ta seznam ni vseboval (sodba z dne 4. junija 2014, Sina Bank/Svet, T-67/12, neobjavljena, EU:T:2014:348, točka 68 in navedena sodna praksa; glej v tem smislu sodbo z dne 21. decembra 2011, Francija/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, točka 62).

57 V obravnavanem primeru je treba poudariti, da ohranitev imena tožeče stranke na seznamu na podlagi aktov iz marca 2015 temelji na dopisu z dne 30. decembra 2014.

58 V zvezi s tem je treba tudi opozoriti, da je Svet pred sprejetjem odločitve o ohranitvi imena tožeče stranke na seznamu tej posredoval dopis z dne 30. decembra 2014 (glej točko 16 zgoraj). Poleg tega je z dopisom z dne 2. februarja 2015 obvestil tožečo stranko, da namerava ohraniti omejevalne ukrepe proti njej in da ima možnost predložiti pripombe (glej točko 16 zgoraj).

59 Iz tega je razvidno, da je tožeča stranka imela dostop do podatkov in dokazov, zaradi katerih se je Svet odločil za ohranitev omejevalnih ukrepov proti njej, in da je lahko pravočasno predložila pripombe (glej točko 16 zgoraj).

60 Tožeča stranka poleg tega ni dokazala, da so ji zatrjevane težave v zvezi s prejetimi podatki in rokom za odgovor na trditve Sveta preprečile pravočasno prilagoditi pripombe ali razdelati navedbe v svojo obrambo.

61 Iz navedenega izhaja, da je bila sporočitev dokazov tekom postopka zadostna za zagotovitev izvajanja pravic tožeče stranke do obrambe in do učinkovitega sodnega varstva.

62 Tretji tožbeni razlog je treba torej zavrniti.

Četrti tožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve

63 Tožeča stranka v četrtem tožbenem razlogu navaja, prvič, da v obrazložitvi, ki se nanaša na ohranitev njenega imena na seznamu, nista pojasnjena niti vrsta niti predmet tega kazenskega postopka in tudi ne, kako se ta kazenski postopek nanaša na odtujitev javnih sredstev ali drugega premoženja ali zlorabo položaja tožeče stranke kot javnega funkcionarja; drugič, da se je v tej obrazložitvi Svet zadovoljil s tem, da je povzel besedilo meril za vpis, navedenih v sklepu in v uredbi; tretjič, da se z dopisom Sveta z dne 2. februarja 2015, dopisom z dne 30. decembra 2014 in dopisom Sveta z dne 6. marca 2015 teh pomanjkljivosti ne da odpraviti, in četrtič, da so pomanjkljivosti obrazložitve posebej resne, in sicer glede na očitke, ki jih je tožeča stranka navajala tekom postopka, glede na dolg rok, ki ga je imel Svet od prvotnega vpisa imena tožeče stranke na voljo za izdelavo obrazložitve, in glede na to, da ni nikakršne nujnosti ali tveganja izgube premoženja, ker je bilo premoženje tožeče stranke že zamrznjeno.

64 Svet ob podpori Komisije prereka trditve tožeče stranke.

65 Najprej je treba opozoriti, da mora biti obrazložitev, ki se zahteva v členu 296 PDEU in členu 41(2)(c) Listine o temeljnih pravicah, prilagojena naravi izpodbijanega akta in okoliščinam, v katerih je bil sprejet. Iz nje mora biti jasno in nedvoumno razvidno razlogovanje institucije, ki je zadevni akt sprejela, tako da se zadevna oseba lahko seznani z razlogi za sprejeti ukrep in da se pristojnemu sodišču omogoči izvrševanje nadzora. Zahtevo po obrazložitvi je treba presojati glede na okoliščine posameznega primera (glej sodbo z dne 14. aprila 2016, Ben Ali/Svet, T-200/14, neobjavljena, EU:T:2016:216, točka 94 in navedena sodna praksa).

66 Ne zahteva se, da se v obrazložitvi podrobno navedejo vse upoštevne dejanske in pravne okoliščine, ker je treba vprašanje, ali obrazložitev akta ustreza zahtevam člena 296 PDEU in člena 41(2)(c) Listine o temeljnih pravicah, presojati ne le glede na njegovo besedilo, ampak tudi glede na njegov okvir in vsa pravna pravila, ki urejajo zadevno področje. Tako je na eni strani akt, ki posega v položaj, dovolj obrazložen, če je bil sprejet v okviru, ki ga zadevna oseba pozna in ji omogoča, da razume obseg ukrepa, sprejetega v zvezi z njo. Na drugi strani mora biti stopnja podrobnosti obrazložitve akta sorazmerna materialnim možnostim in tehničnim pogojem ali roku, v katerem mora biti sprejet (glej sodbo z dne 14. aprila 2016, Ben Ali/Svet, T-200/14, neobjavljena, EU:T:2016:216, točka 95 in navedena sodna praksa).

67 Natančneje, obrazložitev ukrepa zamrznitve sredstev načeloma ne sme biti samo splošna in stereotipna. Nasprotno, za sprejetje takega ukrepa je treba, ob upoštevanju tega, kar je bilo navedeno zgoraj v točki 66, navesti posebne in konkretne razloge, iz katerih Svet meni, da se upoštevna ureditev uporabi za zadevno osebo (glej sodbo z dne 14. aprila 2016, Ben Ali/Svet, T-200/14, neobjavljena, EU:T:2016:216, točka 96 in navedena sodna praksa).

68 V obravnavanem primeru je treba na eni strani poudariti, da po vzoru prvotnega razloga za vpis, razlog, kakor je bil spremenjen z aktoma iz marca 2015 (glej točko 19 zgoraj), vsebuje elemente, ki so podlaga za vpis imena tožeče stranke, torej, v bistvu, okoliščino, da so ukrajinski organi proti njej uvedli kazenski postopek zaradi odtujitve javnih sredstev ali drugega premoženja.

69 Poleg tega je prišlo do ohranitve ukrepov proti tožeči stranki v okviru, ki ji je poznan, saj se je pri pisni komunikaciji, do katere je prišlo med tem postopkom, seznanila z dopisom z dne 30. decembra 2014, s katerim je Svet utemeljil ohranitev omejevalnih ukrepov proti njej in posredoval podrobnosti v zvezi z vpisom njenega imena na seznam (glej v tem smislu sodbi z dne 15. novembra 2012, Svet/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, točki 53 in 54 ter navedena sodna praksa, in 6. septembra 2013, Bank Melli Iran/Svet, T-35/10 in T-7/11, EU:T:2013:397, točka 88), zlasti natančen opis dejanj, ki so ji bila očitana.

70 Na drugi strani je treba v zvezi z domnevno stereotipnostjo razloga za vpis poudariti, da se, čeprav so preudarki, navedeni v tem razlogu, enaki kot tisti, na podlagi katerih so bili omejevalni ukrepi uvedeni proti drugim fizičnim osebam, navedenim na seznamu, s temi preudarki želi opisati konkreten položaj tožeče stranke, proti kateri so bili po mnenju Sveta na isti podlagi kot proti preostalim osebam uvedeni sodni postopki, povezani s preiskavami odtujitve javnih sredstev v Ukrajini (glej v tem smislu sodbo z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet, T-256/11, EU:T:2014:93, točka 115).

71 Ob upoštevanju navedenega je treba ugotoviti, da so v aktih iz marca 2014, kakor sta bila spremenjena z akti iz januarja 2015 in marca 2015, pravno zadostno navedene pravne ali dejanske okoliščine, ki so po mnenju njunega avtorja njuna podlaga.

72 Četrti tožbeni razlog je treba torej zavrniti.

Prvi in sedmi tožbeni razlog: neobstoj pravne podlage in ugovor nezakonitosti merila za vpis

73 Tožeča stranka v prvem tožbenem razlogu navaja, da člen 29 PEU ni bil primerna pravna podlaga za sprejetje sklepa, ker Svet ni dokazal, da je ogrožala pravno državo ali človekove pravice v Ukrajini. Nasprotno, tožeča stranka naj bi med dogodki februarja 2014 v Kijevu spodbujala pomiritev med sprtimi stranmi in naj bi prevzela odgovornost za pogajanja o pridružitvenem sporazumu med Ukrajino in Unijo.

74 Poleg tega naj bi zadnji razvoj dogodkov v Ukrajini, to je nezagotavljanje poštenega sojenja tožeči stranki in splošno nespoštovanje temeljnih pravic, potrjeval, da novi režim v Ukrajini ogroža demokracijo in pravno državo ter očitno in sistematično krši človekove pravice.

75 Iz nezakonitosti Sklepa 2014/119 naj bi nazadnje izhajalo, da ni nobene podlage za sprejetje uredbe v skladu s členom 215 PDEU.

76 V sedmem tožbenem razlogu, ki ga tožeča stranka v bistvu navaja v podporo drugemu sklopu svojih predlogov, tožeča stranka uveljavlja ugovor nezakonitosti in navaja, da če je treba merilo za vpis razlagati tako široko, da se upošteva kakršnakoli preiskava ukrajinskih oblasti, ne glede na to, ali je odobrena, nadzorovana, ali določena z odločbo ali v okviru sodnega postopka, ali kakršnakoli zloraba položaja javnega funkcionarja z namenom pridobitve neupravičene koristi, ne glede na obstoj obtožbe o odtujitvi javnih sredstev, bi bilo tako merilo samovoljno in brez ustrezne pravne podlage ali nesorazmerno glede na cilje aktov iz marca 2014.

77 Svet ob podpori Komisije trditve tožeče stranke prereka.

78 Preizkusiti je treba torej skladnost merila za vpis iz člena 1(1) Sklepa 2014/119, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2015/143, s cilji skupne zunanje in varnostne politike (SZVP) in, natančneje, sorazmernost navedenega merila glede na navedene cilje.

79 Najprej je treba opozoriti, da so cilji Pogodbe EU v zvezi s SZVP določeni zlasti v členu 21(2)(b) PEU, ki določa:

„Unija določi in izvaja skupne politike in ukrepe ter si prizadeva za visoko stopnjo sodelovanja na vseh področjih mednarodnih odnosov za: […] utrjevanje in podporo demokracije, pravne države, človekovih pravic in načel mednarodnega prava“.

80 Dalje je treba opozoriti, da je v uvodni izjavi 2 Sklepa 2014/119 navedeno:

„Svet je 3. marca 2014 sklenil, da se omejevalni ukrepi osredotočijo na zamrznitev in povrnitev sredstev od oseb, ki so bile opredeljene kot odgovorne za odtujitev ukrajinskih državnih sredstev in oseb, odgovornih za kršitve človekovih pravic, z namenom ureditve [utrditve] in podpore pravni državi in spoštovanju človekovih pravic v Ukrajini.“

81 Na tej podlagi je merilo za vpis v členu 1(1)(a) Sklepa 2014/119, kakor je bil spremenjen s Sklepom 2015/143, določeno tako:

„Zamrznejo se vsa sredstva in gospodarski viri, ki pripadajo, so v njihovi lasti, z njimi razpolagajo ali so pod nadzorom oseb, ki so bile opredeljene kot odgovorne za odtujitev ukrajinskih državnih sredstev, in oseb, odgovornih za kršitve človekovih pravic, in fizičnim ali pravnim osebam, subjektom ali organom, ki so z njimi povezani, kot so navedeni v Prilogi.

Za namene tega sklepa osebe, ki so bile opredeljene kot odgovorne za odtujitev ukrajinskih državnih sredstev, vključujejo osebe, proti katerim ukrajinske oblasti vodijo preiskavo:

(a) glede odtujitve ukrajinskih javnih sredstev ali drugega premoženja ali vpletenosti v to odtujitev […]“.

82 Nazadnje je treba opozoriti, da je po aktih iz marca 2015 razlog za vpis imena tožeče stranke na seznam ta:

„Oseba, zoper katero ukrajinski organi vodijo kazenski postopek zaradi odtujitve javnih sredstev ali drugega premoženja ter v zvezi z zlorabo položaja javnega funkcionarja z namenom pridobitve neupravičene koristi zase ali za tretjo osebo, kar je povzročilo izgubo ukrajinskih javnih sredstev ali drugega premoženja.“

83 Najprej je treba ugotoviti, da so bili, kot je Svet priznal v svojih vlogah, omejevalni ukrepi proti tožeči stranki sprejeti samo z namenom utrditve in podpore pravne države v Ukrajini. Zato so trditve tožeče stranke v zvezi s tem, da merilo za vpis iz Sklepa 2014/119 ne uresničuje preostalih ciljev SZVP, brezpredmetne.

84 Preveriti je treba torej, ali merilo za vpis iz Sklepa 2014/119, kakor je bilo spremenjeno s Sklepom 2015/143, ki se nanaša na osebe, opredeljene kot odgovorne za odtujitev državnih sredstev Ukrajine, ustreza cilju, na katerega se sklicuje ta sklep, to je utrditev in podpora pravne države v Ukrajini.

85 V zvezi s tem je treba opozoriti, da sodna praksa, razvita v zvezi z omejevalnimi ukrepi glede položaja v Tuniziji in Egiptu, določa, da se cilji, kot so določeni v členu 21(2)(b) in (d) PEU lahko dosežejo z zamrznitvijo sredstev, katere področje uporabe je, kot v obravnavanem primeru, omejeno na osebe, opredeljene kot odgovorne za odtujitev javnih sredstev, ter osebe, subjekte in organe, ki so z njimi povezani, torej osebe, katerih ravnanja lahko ovirajo učinkovito delovanje javnih institucij in z njimi povezanih organov (glej v tem smislu sodbe z dne 28. maja 2013, Trabelsi in drugi/Svet, T-187/11, EU:T:2013:273, točka 92; z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet, T-256/11, EU:T:2014:93, točka 44, in z dne 14. aprila 2016, Ben Ali/Svet, T-200/14, neobjavljena, EU:T:2016:216, točka 68).

86 V obravnavanem primeru je treba na eni strani ugotoviti, da merila za vpis v zvezi s tožečo stranko temeljijo na kaznivih dejanjih „odtujitve javnih sredstev“ in na drugi, da navedeno merilo spada v pravni okvir, ki ga Sklep 2014/119 jasno omejuje in se z njim uresničuje pomemben cilj Pogodbe EU, na katerega se ta sklep sklicuje v uvodni izjavi 2, to je utrditev in podpora pravne države v Ukrajini.

87 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je spoštovanje pravne države eno od primarnih vrednot, na katerih Unija temelji, kot je razvidno iz člena 2 PEU, preambule Pogodbe EU in preambule Listine o temeljnih pravicah. Spoštovanje pravne države je poleg tega na podlagi člena 49 PEU predpogoj za pristop k Uniji. Pojem pravne države je v alternativni obliki „vladavina prava“ vključen tudi v preambulo Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu.

88 Sodna praksa Sodišča in Evropskega sodišča za človekove pravice ter delo Sveta Evrope prek Evropske komisije za demokracijo skozi pravo zagotavljajo neizčrpen seznam načel in pravil, ki jih je mogoče šteti pod pojem pravne države. Med njimi so načela zakonitosti, pravne varnosti in prepovedi samovoljnega ravnanja izvršilnih oblasti, neodvisnih in nepristranskih sodišč, učinkovitega sodnega nadzora, vključno s spoštovanjem temeljnih pravic, in enakosti pred zakonom (glej v zvezi s tem seznam meril za pravno državo, ki ga je Evropska komisija za demokracijo skozi pravo sprejela na sto šestem plenarnem zasedanju (Benetke, 11. in 12. marec 2016)). Poleg tega se v nekaterih pravnih instrumentih v okviru zunanjega delovanja Unije med drugim navaja boj proti korupciji kot načelo, ki je zajeto s pojmom pravne države (glej na primer Uredbo (ES) št. 1638/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. oktobra 2006 o splošnih določbah o ustanovitvi Evropskega instrumenta sosedstva in partnerstva (UL 2006, L 310, str. 1)).

89 Čeprav ni mogoče izključiti, da lahko nekatera ravnanja v zvezi z dejanji odtujitve javnih sredstev škodijo pravni državi, pa ni mogoče sprejeti, da vsako dejanje odtujitve javnih sredstev, storjeno v tretji državi, upravičuje posredovanje Unije z namenom utrditve in podpore pravne države v njej v okviru pristojnosti Unije na področju SZVP. Da bi se dokazalo, da odtujitev javnih sredstev lahko upraviči delovanje Unije v okviru SZVP s ciljem utrditve in podpore pravne države, morajo sporna dejanja biti vsaj taka, da lahko škodijo institucionalnim in pravnim temeljem zadevne države.

90 Ob upoštevanju navedenega se lahko merilo za vpis šteje za skladno s pravnim redom Unije, le če ga je mogoče razlagati tako, da je združljivo z zahtevami hierarhično višjih pravil, ki jih mora spoštovati, in natančneje s ciljem utrditve in podpore pravne države v Ukrajini. Poleg tega ta razlaga omogoča spoštovanje širokega polja proste presoje, ki ga ima Svet za opredelitev splošnih meril za vpis, pri čemer se zagotavlja tudi – načeloma celovit – nadzor nad zakonitostjo aktov Unije z vidika temeljnih pravic (glej v tem smislu sodbo z dne 16. julija 2014, National Iranian Oil Company/Svet, T-578/12, neobjavljena, EU:T:2014:678, točka 108 in navedena sodna praksa, ki je bila v pritožbenem postopku potrjena s sodbo z dne 1. marca 2016, National Iranian Oil Company/Conseil, C-440/14 P, EU:C:2016:128).

91 Navedeno merilo je treba zato razlagati tako, da ne zajema abstraktno vsakega dejanja odtujitve javnih sredstev, temveč dejanja odtujitve javnih sredstev ali drugega premoženja, pri katerih, glede na znesek ali vrsto odtujenih sredstev ali drugega premoženja ali glede na okoliščine, v katerih so bila storjena, obstaja vsaj možnost ogrožanja institucionalnih in pravnih temeljev Ukrajine, med drugim načela zakonitosti, prepovedi samovoljnega ravnanja izvršilnih oblasti, učinkovitega sodnega nadzora in enakosti pred zakonom, in, navsezadnje, poseganja v spoštovanje pravne države v Ukrajini (glej točko 89 zgoraj). Ob taki razlagi je merilo za vpis v skladu in sorazmerno z upoštevnimi cilji Pogodbe EU.

92 Te ugotovitve ni mogoče ovreči z argumentom tožeče stranke v zvezi z nedavnim razvojem dogodkov v Ukrajini, ki se nanaša na nezagotavljanje poštenega sojenja tožeči stranki in nespoštovanje njenih človekovih pravic.

93 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je Ukrajina država članica Sveta Evrope od leta 1995 in da je ratificirala Konvencijo o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, Unija in mednarodna skupnost pa sta priznali legitimnost novega ukrajinskega režima. Svet torej ni storil napake, ko se je oprl na dokaze, ki mu jih je posredoval visok sodni organ te države, o obstoju kazenskega postopka proti tožeči stranki v zvezi z očitki odtujitve javnih sredstev ali drugega premoženja, ne da bi dvomil o zakonitosti in legitimnosti ukrajinskega režima in sodnega sistema.

94 Res je, da ni mogoče izključiti, da mora Svet, če tožeča stranka predloži elemente, ki lahko dokažejo, da so dejanja, ki se ji očitajo, očitno neresnična in potvorjena, preveriti podatke, ki so mu bili predloženi, in po potrebi zahtevati dodatne podatke ali dokaze.

95 Vendar pa se tožeča stranka v tej zadevi sklicuje na neobstoj pravega sodnega postopka in na splošno izraža dvom v legitimnost novega ukrajinskega režima in v neodvisnost ukrajinskega sodnega sistema.

96 Ti elementi pa ne morejo niti omajati verjetnosti očitkov proti tožeči stranki, kar bo preučeno v okviru drugega in šestega tožbenega razloga v nadaljevanju, niti niso zadostni, da bi se štelo za dokazano, da naj bi težave, na katere se je sklicevala v zvezi z ukrajinskim pravosodnim sistemom, vplivale na poseben položaj tožeče stranke v postopkih, ki se nanašajo na njo in na katerih je temeljilo sprejetje omejevalnih ukrepov proti njej. Svetu v okoliščinah obravnavanega primera zato ni bilo treba dodatno preveriti dokazov, ki so mu jih posredovali ukrajinski organi.

97 V preostalem je treba v delu, v katerem bi preizkus trditev tožeče stranke pomenil, da se mora Splošno sodišče izreči o veljavnosti menjave ukrajinskega režima in preučiti utemeljenost presoje raznih mednarodnih organov v zvezi s tem, vključno s politično presojo Sveta, ugotoviti, da taka presoja ne spada v okvir nadzora Splošnega sodišča nad akti, ki so predmet obravnavanega primera (glej v tem smislu sodbo z dne 25. aprila 2013, Gbagbo/Svet, T-119/11, EU:T:2013:216, točka 75).

98 Ugotovitve iz točke 91 zgoraj prav tako ni mogoče ovreči z argumentom, ki se uveljavlja kot ugovor nezakonitosti, da merila za vpis ni mogoče razlagati tako, da bi se upoštevalo preiskave, ki se ne vodijo v okviru sodnega postopka.

99 V zvezi s tem je treba spomniti, da je sodišče Unije sicer ugotovilo, da opredelitev osebe kot odgovorne za kaznivo dejanje ne pomeni nujno, da je bila za to kaznivo dejanje obsojena (glej v tem smislu sodbo z dne 5. marca 2015, Ezz in drugi/Svet, C-220/14 P, EU:C:2015:147, točki 71 in 72), vendar pa iz sodne prakse izhaja, da mora pristojni organ Unije v primeru izpodbijanja dokazati utemeljenost razlogov, navedenih proti zadevni osebi, in ne da mora ta oseba predložiti negativni dokaz, in sicer o neutemeljenosti navedenih razlogov (sodbi z dne 18. julija 2013, Komisija in drugi/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, EU:C:2013:518, točki 120 in 121, in z dne 28. novembra 2013, Svet/Fulmen in Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, točki 65 in 66).

100 V obravnavanem primeru merilo za vpis iz aktov iz marca 2014, kakor je bilo spremenjeno z aktoma iz januarja 2015, Svetu v skladu s sodbo z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet (T-256/11, EU:T:2014:93), zgolj omogoča, da upošteva preiskavo v zvezi z dejanji odtujitve javnih sredstev kot element, ki lahko v posameznem primeru utemeljuje sprejetje omejevalnih ukrepov, brez poseganja v okoliščino, da ob upoštevanju sodne prakse, navedene zgoraj v točki 99, in razlage merila za vpis, navedene zgoraj v točkah od 78 do 91, zgolj dejstvo, da je nekdo v preiskavi v zvezi s kaznivimi dejanji odtujitve sredstev, ne zadostuje za utemeljitev ukrepanja Sveta na podlagi členov 21 PEU in 29 PEU.

101 Ob upoštevanju navedenega je treba ugotoviti, da je merilo za vpis iz člena 1(1) Sklepa 2014/119 v delu, v katerem se nanaša na osebe, opredeljene kot odgovorne za odtujitev ukrajinskih državnih sredstev, ki lahko ogroža pravno državo v Ukrajini, v skladu s cilji SZVP, ki so določeni v členu 21 PEU.

102 Enaka ugotovitev velja za trditve v zvezi z razglasitvijo ničnosti Uredbe št. 208/2014. Ta uredba določa ukrep zamrznitve sredstev, ki je bil določen s sklepom, sprejetim v skladu s poglavjem 2 naslova V Pogodbe EU, in je zato v skladu s členom 215 PDEU, ker obstaja veljaven sklep v smislu navedenega člena.

103 Prvi in sedmi tožbeni razlog je treba torej zavrniti.

Drugi in šesti tožbeni razlog: nespoštovanje merila za vpis na seznam in očitna napaka pri presoji

104 V drugem in šestem tožbenem razlogu tožeča stranka v bistvu navaja dva argumenta.

105 Tožeča stranka v prvem argumentu, ki se nanaša na to, da vpis njenega imena na seznam ne izpolnjuje meril za vpis, navaja, da v skladu s sodbo z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet (T-256/11, EU:T:2014:93) ne more biti „opredeljena kot odgovorna“ za očitana kazniva dejanja, ker zoper njo ni tekel sodni postopek ali preiskava, ki bi bila s takim sodnim postopkom povezana.

106 Tožeča stranka v drugem argumentu, ki se nanaša na to, da vpis njenega imena na seznam ni temeljil na dovolj trdni dejanski podlagi, navaja, da edini dokaz, ki ga je Svet navedel v podporo aktov iz marca 2014, kakor sta bila spremenjena, to je dopis z dne 30. decembra 2014, ni dovolj trdna dejanska podlaga v smislu upoštevne sodne prakse.

107 Svet ob podpori Komisije argumenta tožeče stranke prereka.

108 Najprej je treba poudariti, da so od 7. marca 2015 proti tožeči stranki uvedeni novi omejevalni ukrepi, določeni z aktoma iz marca 2015 na podlagi merila za vpis iz člena 1(1) Sklepa 2014/119, ki je bilo „pojasnjeno“ z aktoma iz januarja 2015. Sklep 2015/364 namreč ni navaden potrditveni akt, temveč samostojni sklep, ki ga je Svet sprejel v okviru rednega preizkusa, določenega s členom 5, tretji odstavek, Sklepa 2014/119.

109 Zakonitost vpisa imena tožeče stranke na seznam z aktoma iz marca 2015 je treba torej preučiti najprej ob upoštevanju merila za vpis, ki je bilo pojasnjeno z aktoma iz januarja 2015, nato ob upoštevanju razloga za vpis in nazadnje ob upoštevanju dokazov, s katerimi je navedeni vpis utemeljen.

110 Najprej je treba v zvezi z merilom za vpis opozoriti, da to merilo, kakor je bilo spremenjeno z aktoma iz januarja 2015, določa, da se omejevalni ukrepi uporabijo med drugim za osebe, „ki so bile opredeljene kot odgovorne“ za odtujitev ukrajinskih državnih sredstev, kar zajema osebe, „proti katerim ukrajinske oblasti vodijo preiskavo“ glede odtujitve ukrajinskih javnih sredstev ali drugega premoženja (glej točko 14 zgoraj). Poleg tega je treba navedeno merilo, kot je bilo pojasnjeno v okviru prvega tožbenega razloga, razlagati tako, da ne zajema na splošno vsakega dejanja odtujitve javnih sredstev, temveč odtujitve javnih sredstev ali drugega premoženja, ki lahko posegajo v spoštovanje pravne države v Ukrajini (glej točko 91 zgoraj).

111 Nato je treba v zvezi z razlogom za vpis imena tožeče stranke na seznam spomniti, da je tožeča stranka od 7. marca 2015 na seznam vpisana, ker je „[o]seba, zoper katero ukrajinski organi vodijo kazenski postopek zaradi odtujitve javnih sredstev ali drugega premoženja ter v zvezi z zlorabo položaja javnega funkcionarja z namenom pridobitve neupravičene koristi zase ali za tretjo osebo, kar je povzročilo izgubo ukrajinskih javnih sredstev ali drugega premoženja“ (glej točko 19 zgoraj).

112 Nazadnje, v zvezi z dokazi, s katerimi je utemeljen vpis imena tožeče stranke na seznam, je treba poudariti, kot to priznava Svet, da je treba zakonitost razloga za vpis imena tožeče stranke, kakor je bil spremenjen, preučiti zlasti ob upoštevanju dopisa z dne 30. decembra 2014 (glej točko 16 zgoraj), v katerem je opisan potek raznih preiskav v zvezi s tožečo stranko.

113 V tem dopisu je med drugim navedeno, da je bila proti tožeči stranki v okviru kazenskega postopka uvedena predhodna preiskava, ki se nanaša na dejanja odtujitve javnih sredstev. Ta preiskava se je konkretno nanašala na odtujitev delnic neke družbe v javni lasti in javnih sredstev.

114 V teh okoliščinah je treba poudariti, prvič, da ta dopis, ki je dokaz, s katerim je Svet utemeljil sprejetje aktov iz marca 2015, zadostno dokazuje, da so bili ob sprejetju aktov iz marca 2015 proti tožeči stranki uvedeni kazenski postopki v zvezi z odtujitvijo javnih sredstev ali drugega premoženja.

115 Drugič, preveriti je treba torej, ali je ohranitev imena tožeče stranke na seznamu na podlagi aktov iz marca 2015, ker je bil proti njej sprožen kazenski postopek zaradi takih kaznivih dejanj, izpolnjuje merilo za vpis, kot je bilo pojasnjeno v aktih iz januarja 2015 in kakor je bilo razlagano v okviru prvega tožbenega razloga (glej točko 110 zgoraj).

116 Ob upoštevanju kaznivih dejanj, ki se očitajo tožeči stranki in ki so navedena v dopisu z dne 30. decembra 2014, je treba na eni strani opozoriti, da je pregon gospodarskih kaznivih dejanj, kot je odtujitev javnih sredstev, pomembno sredstvo v boju proti korupciji in da je boj proti korupciji v okviru zunanjega delovanja Unije načelo, ki je zajeto s pojmom pravne države (glej točko 88 zgoraj).

117 Na drugi strani je treba poudariti, da kazniva dejanja, ki se očitajo tožeči stranki, spadajo v širši okvir, ko za nezanemarljiv del nekdanjega ukrajinskega vladajočega sloja obstaja sum storitve hudih kaznivih dejanj pri upravljanju z javnimi viri, s čimer so resno ogrozili institucionalne in pravne temelje države in kršili zlasti načela zakonitosti, prepovedi samovoljnega ravnanja izvršilnih oblasti, učinkovitega sodnega nadzora in enakosti pred zakonom (glej točke od 89 do 91 zgoraj). To je v obravnavanem primeru še toliko očitneje, saj gre za dejanja, ki naj bi jih storil nekdanji vodja kabineta predsednika Ukrajine.

118 Iz tega izhaja, da zadevni omejevalni ukrepi kot celota ob upoštevanju funkcije, ki jo je izvrševala tožeča stranka v nekdanjem ukrajinskem vladajočem sloju, učinkovito prispevajo k olajševanju pregona kaznivih dejanj odtujitve javnih sredstev, storjenih v škodo ukrajinskih institucij, in ukrajinskim organom omogočajo, da lažje dosežejo povrnitev protipravne koristi teh odtujitev. To omogoča, če se sodni pregoni izkažejo za utemeljene, olajšanje kaznovanja očitanih dejanj korupcije članov nekdanjega režima po sodni poti, s čimer se v tej državi prispeva k podpori pravne države (glej v tem smislu sodno prakso, navedeno zgoraj v točki 85).

119 Poleg tega mora Svet utemeljenost razlogov, ki jih očita zadevni osebi, dokazati z opiranjem na zadostno dejansko podlago v smislu sodne prakse, navedene zgoraj v točki 36, ne glede na fazo postopka po ukrajinskem zakonu o kazenskem postopku in morebitne ukrepe za zavarovanje, ki jih sprejmejo ukrajinske oblasti.

120 Začetek sodnega postopka na podlagi ukrajinskega zakona o kazenskem postopku in morebitno sprejetje ukrepov za zavarovanje na nacionalni ravni sta lahko sicer pomembna indica v okviru ugotavljanja obstoja dejstev, s katerimi je mogoče upravičiti sprejetje omejevalnih ukrepov na ravni Unije, in v okviru presoje potrebe po sprejetju takih ukrepov z namenom, da bi se zagotovila učinkovitost ukrepov, ki jih izvajajo nacionalni organi. Vseeno pa je sprejetje omejevalnih ukrepov v pristojnosti Sveta, ki samostojno odloča o potrebnosti in primernosti sprejetja takih ukrepov glede na cilje SZVP, ne glede na tovrstne predloge organov zadevne tretje države in ne glede na kakršnekoli ukrepe, ki jih ti organi sprejmejo na nacionalni ravni, pri čemer pa se mora opreti na trdno dejansko podlago v smislu upoštevne sodne prakse (glej točko 36 zgoraj).

121 Poleg tega tožeča stranka z argumenti, ki jih je navedla, ne prereka obstoja preiskave, ki jo vodijo ukrajinski organi, in tudi ne verjetnosti obstoja dejanj, ki se s to preiskavo preverjajo in na podlagi katerih je Svet sprejel zadevne omejevalne ukrepe. Ti argumenti se nanašajo na izpodbijanje različnih procesnih vidikov, in sicer na to, da se naj ta preiskava ne bi vodila v okviru pravega „sodnega postopka“, in na zanikanje obtožb, ki so jih ti organi na podlagi ukrajinskega kazenskega prava naslovili na tožečo stranko, pri čemer se tožeča stranka sklicuje zlasti na to, da pri dejavnosti, ki je predmet teh obtožb, ni šlo za goljufije in da ni bila neprimerna, kar pa so vprašanja, ki se nanašajo na utemeljenost teh obtožb.

122 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da naloga Sveta ni preveriti utemeljenost preiskav proti tožeči stranki, temveč le preveriti utemeljenost sklepa o zamrznitvi sredstev glede na dokaze, ki so mu bili predloženi (v tem smislu glej sodbo z dne 5. marca 2015, Ezz in drugi/Svet, C-220/14 P, EU:C:2015:147, točka 77).

123 Nazadnje, posebej v zvezi z argumentom tožeče stranke, ki se nanaša na neskladja med dopisom z dne 30. decembra 2014 in „obvestilom o sumih“, ki so ga ukrajinski organi na tožečo stranko naslovili 23. decembra 2014, je treba ugotoviti, da so v dopisu z dne 30. decembra 2014 natančno opisana dejanja, na katera se nanašajo različne preiskave, ki so bile sprožene zoper tožečo stranko. Ugotoviti je treba, da so razlike, ki jih tožeča stranka ugotavlja med obema dokumentoma, povezane zlasti s pravno presojo navedenih dejanj, kot je na primer uporaba odtujenih sredstev za zasebne namene, kar pa ne omaje verjetnosti obstoja dejanj odtujitve javnih sredstev. Seznanjenost s temi dejanji, obstoja katerih se ni resno izpodbijalo, je torej Svetu lahko pomenilo zadostno podlago za ohranitev imena tožeče stranke na seznamu.

124 Ugotoviti je treba torej, da je vpis imena tožeče stranke na seznam z aktoma iz marca 2015 na podlagi dokazov iz dopisa z dne 30. decembra 2014 v skladu z merilom za vpis, kakor je bilo spremenjeno z aktoma iz januarja 2015, in razlagano z vidika cilja, na katerem temelji, to je utrditev in podpora pravne države v Ukrajini.

125 Drugi in šesti tožbeni razlog je treba torej zavrniti.

Peti tožbeni razlog: kršitev lastninske pravice in pravice do dobrega imena

126 Tožeča stranka v petem tožbenem razlogu navaja, prvič, da se pri vpisu njegovega imena na seznam niso spoštovala ustrezna jamstva, ki bi mu omogočila, da bi se zagovarjal pred Svetom, in drugič, da ti omejevalni ukrepi niso bili sorazmerni. V zvezi s tem poudarja, da razlog za vpis ne vsebuje več kaznivega dejanja nezakonitega prenosa ukrajinskih javnih sredstev iz Ukrajine in da Svet ni dokazal, da je bila zamrznitev vsega in ne le dela premoženja v tej zadevi sorazmerna, saj naj zamrznitev sredstev, ki presegajo vrednost domnevno odtujenega premoženja, ne bi bila upravičena.

127 Svet ob podpori Komisije trditve tožeče stranke prereka.

128 Uvodoma je treba ugotoviti, da je bil argument tožeče stranke v zvezi z njeno pravico do obrambe zavrnjen v okviru tretjega tožbenega razloga (glej točke od 53 do 62 zgoraj).

129 Tudi trditev tožeče stranke, da razlog za vpis ne zajema več kaznivega dejanja nezakonitega prenosa ukrajinskih javnih sredstev iz Ukrajine, je treba zavrniti. Čeprav razlog za vpis, kakor je bil spremenjen z aktoma iz marca 2015, ne zajema več nezakonitega prenosa javnih sredstev iz Ukrajine, pa sklicevanje na odtujitev javnih sredstev, če je utemeljeno, zadostuje za utemeljitev omejevalnih ukrepov proti tožeči stranki.

130 V zvezi z očitkom, ki se nanaša na nesorazmernost omejevalnih ukrepov, je treba opozoriti, da načelo sorazmernosti kot temeljno načelo prava Unije zahteva, da se z akti institucij Unije ne prestopi mej tistega, kar je ustrezno in nujno za uresničitev ciljev, ki jim sledi zadevna ureditev. Tako je treba, ko je mogoče izbrati med več ustreznimi ukrepi, uporabiti tistega, ki je najmanj omejujoč, povzročene nevšečnosti pa ne smejo biti nesorazmerne glede na zastavljene cilje (glej sodbo z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet, T-256/11, EU:T:2014:93, točka 205 in navedena sodna praksa).

131 V obravnavanem primeru je lastninska pravica tožeče stranke res omejena, saj zlasti ne more razpolagati s svojimi sredstvi, ki so na območju Unije, razen na podlagi posebnega dovoljenja, in se mu ne sme dati neposredno ali posredno na razpolago nobeno sredstvo ali gospodarski vir.

132 Vendar pa je treba najprej opozoriti, kot je bilo ugotovljeno v okviru prvega, drugega, šestega in sedmega tožbenega razloga, da je merilo za vpis iz člena 1(1) Sklepa 2014/119, kakor je bilo spremenjeno s Sklepom 2015/143, na eni strani v skladu s cilji SZVP in da je vpis imena tožeče stranke na seznam na drugi v skladu z merilom za vpis (glej točke od 79 do 103 in od 109 do 124 zgoraj).

133 Nato je treba v zvezi z argumentom tožeče stranke, da zamrznitev sredstev, ki presegajo vrednost domnevno odtujenega premoženja, kot izhaja iz podatkov, ki so na voljo Svetu, ni upravičena, ugotoviti tudi, prvič, da zneski, navedeni v dopisu z dne 30. decembra 2014, pomenijo le približek vrednosti premoženja, ki naj bi bilo odtujeno, in da je, drugič, vsak poskus določitve zneska zamrznjenih sredstev izjemno težko, če ne celo nemogoče, izvesti v praksi.

134 Poleg tega nevšečnosti, ki so nastale z omejevalnimi ukrepi, niso nesorazmerne glede na zastavljene cilje, saj so ti ukrepi na eni strani začasni in odpravljivi, zaradi česar ne posegajo v „bistveno vsebino“ lastninske pravice, na drugi pa se lahko od njih odstopa, da se krijejo osnovne potrebe, stroški sodnih postopkov ali pa tudi izredni stroški zadevnih oseb (glej v tem smislu sodbo z dne 27. februarja 2014, Ezz in drugi/Svet, T-256/11, EU:T:2014:93, točka 209).

135 Nazadnje je treba posebej v zvezi z argumenti, ki se nanašajo na kršitev pravice do dobrega imena, dodati, da to, da je Svet zoper tožečo stranko sprejel omejevalne ukrepe, ne zajema nikakršne presoje glede njene krivde v odnosu do dejanj, ki se ji očitajo. Vsekakor je treba glede tega, da lahko sprejetje teh ukrepov tožečo stranko spravi v sramoto ali proti njej vzbudi nezaupanje in s tem vpliva na njeno dobro ime, ugotoviti, da ti učinki niso pretirani glede na zastavljene cilje, kot so opisani zgoraj v točki 118.

136 Peti tožbeni razlog in zato tudi tožbo v celotnem delu, v katerem se nanaša na razglasitev ničnosti ohranitve imena tožeče stranke na seznamu z aktoma iz marca 2015, je treba torej zavrniti.

Ohranitev učinkov Sklepa 2014/119

137 Svet je podredno predlagal, naj Splošno sodišče v primeru razglasitve delne ničnosti aktov iz marca 2014 zaradi pravne varnosti razglasi, da se učinki Sklepa 2014/119 ohranijo do začetka učinkovanja razglasitve delne ničnosti Uredbe št. 208/2014. Predlaga tudi, naj se v primeru razglasitve delne ničnosti aktov iz marca 2015 ohranijo učinki Sklepa 2014/119, kakor je bil spremenjen, do začetka učinkovanja razglasitve delne ničnosti Uredbe št. 208/2014, kakor je bila spremenjena z Izvedbeno uredbo 2015/357.

138 Tožeča stranka predlogu Sveta nasprotuje.

139 Opozoriti je treba, da je Splošno sodišče na eni strani razglasilo ničnost Sklepa 2014/119 in Uredbe št. 208/2014 v prvotni različici v delu, v katerem se nanašata na tožečo stranko, in na drugi zavrnilo tožbo v delu, v katerem se izpodbijata akta iz marca 2015 v delu, v katerem se nanašata na tožečo stranko.

140 V zvezi s tem je treba poudariti, da Sklep 2015/364, kot je bilo opozorjeno zgoraj v točki 108, ni zgolj potrditveni akt, temveč samostojni sklep, ki ga je Svet sprejel po izvedbi rednega preizkusa, kot je določen s členom 5, tretji odstavek, Sklepa 2014/119. Čeprav v teh okoliščinah razglasitev ničnosti aktov iz marca 2014 v delu, v katerem se nanašata na tožečo stranko, zajema razglasitev ničnosti vpisa imena tožeče stranke na seznam v obdobju pred začetkom veljavnosti aktov iz marca 2015, ta razglasitev ničnosti ne more omajati zakonitosti tega vpisa v obdobju po tem začetku veljavnosti.

141 Zato ni treba odločiti o predlogu Sveta v zvezi z ohranitvijo učinkov Sklepa 2014/119.

Stroški

142 Člen 134(2) Poslovnika določa, da če je neuspelih strank več, Splošno sodišče odloči o porazdelitvi stroškov.

143 Ker v obravnavanem primeru Svet ni bil uspešen v zvezi s predlogom za razglasitev ničnosti, navedenim v tožbi, se mu v skladu s predlogi tožeče stranke naloži plačilo stroškov, povezanih s tem predlogom. Ker tožeča stranka ni uspela s predlogom za razglasitev ničnosti, navedenim v vlogi za prilagoditev predlogov, se ji v skladu s predlogi Sveta naloži plačilo stroškov, povezanih s tem predlogom.

144 Poleg tega v skladu s členom 138(1) Poslovnika države članice in institucije, ki se kot intervenientke udeležijo postopka, nosijo svoje stroške. Komisija torej nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (deveti razširjeni senat)

razsodilo:

1. **Sklep Sveta 2014/119/SZVP z dne 5. marca 2014 o omejevalnih ukrepih proti določenim osebam, subjektom in organom zaradi razmer v Ukrajini in Uredba Sveta (EU) št. 208/2014 z dne 5. marca 2014 o omejevalnih ukrepih proti določenim osebam, subjektom in organom zaradi razmer v Ukrajini v prvotni različici se razglasita za nična v delu, v katerem je bilo ime Andrija Kljujeva vpisano na seznam oseb, subjektov in organov, za katere veljajo ti omejevalni ukrepi, do začetka veljavnosti Sklepa Sveta (SZVP) 2015/364 z dne 5. marca 2015 o spremembi Sklepa 2014/119 in Izvedbene uredbe Sveta (EU) 2015/357 z dne 5. marca 2015 o izvajanju Uredbe (EU) št. 208/2014.**

2. **V preostalem delu se tožba zavrne.**

3. **Svet Evropske unije nosi svoje stroške in stroške A. Kljujeva v zvezi s predlogom za razglasitev ničnosti, navedenim v tožbi.**

4. **A. Kljujev nosi svoje stroške in stroške Sveta v zvezi s predlogom za razglasitev ničnosti, navedenim v vlogi za prilagoditev predlogov.**

5. **Evropska komisija nosi svoje stroške.**

Berardis Czúcz Pelikánová

Popescu Buttigieg

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 15. septembra 2016.

Podpisi

Kazalo

Dejansko stanje 2

Postopek in predlogi strank 4

Pravo 5

Predlog za razglasitev ničnosti aktov iz marca 2014 v njuni prvotni različici v delu, v katerem se nanašata na tožečo stranko 5

Predlog za razglasitev ničnosti aktov iz marca 2014, kakor sta bila spremenjena z akti iz januarja 2015 in marca 2015, v delu, v katerem se nanašata na tožečo stranko 7

Tretji tožbeni razlog: kršitev pravice do obrambe in pravice do učinkovitega sodnega varstva 8

Četrti tožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve 9

Prvi in sedmi tožbeni razlog: neobstoj pravne podlage in ugovor nezakonitosti merila za vpis 10

Drugi in šesti tožbeni razlog: nespoštovanje merila za vpis na seznam in očitna napaka pri presoji .. 14

Peti tožbeni razlog: kršitev lastninske pravice in pravice do dobrega imena 16

Ohranitev učinkov Sklepa 2014/119 17

Stroški 17